

Arrest

**nr. 140 450 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. U was student aan de universiteit van Shiraz. Als student had u af en toe een discussie met studenten over algemene problemen die jullie ondervonden en het gebrek aan bepaalde vrijheden in de maatschappij. Aan het einde van de derde maand/begin vierde maand in 1392 (Iraanse kalender; stemt overeen met juni 2013 in de Gregoriaanse kalender) sprak u tijdens een vrije tribune op de universiteit over het feit dat het sinds Rouhani wel mogelijk is om vrij te spreken, maar niet om in vrijheid uw kledij te kiezen of zelf te kiezen om al dan niet gelovig te zijn. Naar aanleiding van deze speech had u niet meteen

problemen. Op 8/5/1392 (30 juli 2013), een rouwdag voor de profeet Ali, was u 's avonds met de auto op weg naar uw vriend M. (...) om een cursus op te halen. U stond met uw auto te wachten op uw vriend toen vier politiemannen naar u toe kwamen, uw auto doorzochten en uw documenten in beslag namen. De politiemannen wezen u op het feit dat u naar muziek van een zangeres aan het luisteren was. Ze brachten u vervolgens geboeid naar een politieparking waar uw rijbewijs ongeldig werd gemaakt. Vervolgens werd u naar het centrale politiebureau geleid waar u ondervraagd werd. Er werd u gezegd dat de universiteit op de hoogte gebracht zou worden aangezien u op deze heilige dag buiten was gekomen, u zich niet in de moskee bevond en niet begaan was met de religie en bovendien naar muziek luisterde. U antwoordde dat u vrij was om wel of niet deel te nemen aan de islamitische rituelen, waarna u één nacht in de cel werd gestoken. Uw auto werd in bewaring genomen. Op 11/5/1392 (2 augustus 2013) wilde u een examen afleggen op de universiteit, maar u kreeg geen toegangkaart om het examen af te leggen. U vroeg naar de reden en men verwees u naar een bord waarop stond dat u was uitgesloten voor het examen. U werd doorverwezen naar de faculteitsdirecteur N. (...) die u naar de decaan verwees. H. H. (...), de decaan, zei dat u zich niet meer als actieve student kon inschrijven en dat u zich aan bepaalde strenge voorwaarden moest houden. U vermoedde dat de politie de universiteit op de hoogte had gebracht van wat u was overkomen en dat er een verband was tussen uw problemen op de universiteit en uw problemen met de politie. Bovendien veronderstelde u dat de universiteit u aldus onrechtstreeks wou straffen voor uw speech op de vrije tribune enige tijd daarvoor. Op 13/5/1392 (4 augustus 2013) ging u naar de veiligheidspolitie waar men u zei dat uw dossier lopende was. Op 3/6/1392 (25 augustus 1392) vond een eerste rechtszitting plaats op de Revolutionaire Rechtbank van Atlesi. De rechter stelde dat u de wet had verbroken door onrust te zaaien in de openbare ruimte. U ontkende een onruststoker te zijn en gaf aan dat de muziek in uw auto volgens u niet te hard stond. U moest zich de volgende dag opnieuw aanmelden. De rechter stelde dat u zich op die heilige dag niet met religieuze zaken had ingelaten. U repliceerde dat de islam u vrij had gelaten om uw leven naar eigen keuze in te vullen en dat u niet wilde dat de religieuze rouwrituelen u werden opgedrongen. U vervolgde dat u noch de rechter, noch de religie, noch de islamitische wetten zou aanvaarden. De rechter beval u daarop te zwijgen. Wel gaf hij hierna aan dat u op 5/6/1392 (27 augustus 2013) uw auto mocht ophalen. De rechter voegde hieraan echter toe dat u naar aanleiding van uw blasfemische uitspraken beschouwd werd als ongelovige, dat u met andere woorden 'mortad' (afvalligheid van de islam) gepleegd had, aangezien u islamitische regels aan uw laars lapt. Hij zei dat uw dossier weliswaar was afgesloten, maar dat een nieuw dossier zou geopend worden waarin een onderzoek zou worden gevoerd naar uw plaats in de (islamitische) maatschappij en de universiteit. Hierna zou een rechtszitting plaatsvinden en een eindvonnis geveld worden. U ging naar huis en uw moeder haalde de volgende dag de inbeslaggenomen auto op. U dacht aanvankelijk dat het dreigement van de rechter niet in de praktijk zou omgezet worden. In het begin van de zevende maand (september 2013) belde men echter van de universiteit waarbij u gevraagd werd zich aan te melden. U antwoordde affirmatief, maar meldde zich uiteindelijk niet. Hierna contacteerde de universiteit uw vader met dezelfde vraag. Op 15/7/1392 (7 oktober 2013) was u met uw moeder en zus op de markt toen uw vader u belde en zei dat drie leden van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) voor de deur stonden en naar u vroegen en dat u daarom niet meer naar huis mocht komen. U ging naar uw oom en vertelde hem wat u was overkomen. Uw oom contacteerde een vriend die van mening was dat u niet in de handen van de overheid mocht vallen aangezien u als ongelovige werd beschouwd. Hierop staat de doodstraf. Uw vader en oom beslisten daarom dat u Iran moest verlaten. Op 16/7/1393 (8 oktober 2014) belde men van de universiteit nogmaals naar uw vader om te vragen waar u zich bevond. Uw vader antwoordde dat u op vakantie was in Iran, maar dat hij niet wist waar precies. U vermoedde dat de universiteit samenwerkt met het gerecht om na te gaan waar u zich bevindt. U vertrok op 20/7/1392 (12 oktober 2013). Enkele weken later, op 30 oktober 2013, diende u in België een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Iran belde de universiteit aanvankelijk om de drie weken naar uw vader om te vragen waar u zich bevindt en om te zeggen dat u uw documenten in het kader van uw schorsing moet komen ophalen. In de tiende maand van 1392 (december 2013/januari 2014) belde men een laatste keer van de universiteit. Drie leden van het Ettelaat zijn in de negende maand van 1392 (november/december 2013) ook nog eenmaal bij u thuis geweest; uw zus liet ze toen echter niet binnen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); uw studentenkaart; uw rijbewijs; verschillende politionele en juridische documenten in verband met de inbeslagname van uw wagen en het tegen u gevoerde onderzoek waaruit onder meer blijkt dat uw dossier wegens een gebrek aan bewijzen wordt geseponeerd en dat uw wagen na betaling van enkele administratieve kosten (meer bepaald de parking waar uw auto werd bewaard) wordt vrijgegeven; en een facebookconversatie waaruit blijkt dat u nog contact heeft met het thuisfront.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk in Iran omwille van geloofsafval ("mortad") vervolgd te worden.

U legde in dit verband weliswaar een aantal politionele en juridische stukken neer. Er dient wat deze documenten betreft evenwel opgemerkt te worden dat uit deze documenten hoogstens blijkt dat er inderdaad tegen u door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van (ongepaste) muziek in uw wagen op 8/5/1392 (30 juli 2013) een onderzoek werd gevoerd. Uit deze documenten blijkt echter tevens dat de zaak tegen u zonder meer werd geseponeerd en dat u uw wagen, die op 8/5/1392 in beslag werd genomen, na het betalen van de administratieve kosten en meer bepaald de kosten van de parking waar uw inbeslaggenomen wagen geparkeerd stond (87000 toman) terugkreeg. Dat u gevraagd werd om deze geldsom te betalen, kan echter bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de door u neergelegde documenten kan echter nergens afgeleid worden dat u heden, zoals u beweerde, door de Iraanse autoriteiten wegens godslastering zou vervolgd worden. U legde ook geen enkel begin van bewijs neer van een dergelijk onderzoek dat tegen u zou zijn ingesteld (CGVS II, p. 18 en p. 20).

Daarnaast mist het elke logica dat de Iraanse autoriteiten enerzijds de zaak naar aanleiding van de ongepaste muziek in uw wagen – tijdens het onderzoek zou u blasfemische uitspraken hebben gedaan – zouden seponeren en uw wagen zonder meer (behalve het betalen van beperkte administratieve kosten) terugbezorgden en dat ze anderzijds naar aanleiding van uw blasfemische uitspraken die u gedaan zou hebben tijdens het onderzoek naar de muziek in uw wagen een totaal nieuw onderzoek, waarbij u zelfs de doodstraf riskeerde, tegen u zouden beginnen.

Tot slot had u betreffende de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omdat u geloofsafval (of "mortad") zou gepleegd hebben bijzonder weinig overtuigende informatie betreffende essentiële aspecten. Nochtans verklaarde u dat u voor "mortad" de doodstraf riskeerde. Zo wist u niet of het intussen al tot een rechtszaak is gekomen en of er intussen al dan niet al een vonnis bij verstek werd geveld (CGVS II, p. 18; p. 21). U heeft hierover evenmin navraag gedaan en u wist ook niet waarom u hierover aan uw in Iran achtergebleven entourage geen vragen gesteld heeft (CGVS I, p. 33; CGVS II, p. 18). Uw gedesinteresseerde houding ondanks het risico op de doodstraf naar aanleiding van "mortad" is echter geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Van iemand die bij een terugkeer verwacht ernstig vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich zo grondig mogelijk informeert over eventuele gerechtelijke procedures ten aanzien van zijn eigen persoon.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u heden door de Iraanse autoriteiten omwille van geloofsafval vervolgd zou worden.

U verklaarde voorts dat u ten gevolge van uw problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw vermeende godslasterlijke uitspraken ook problemen kende op uw universiteit. U gaf immers aan dat de universiteit dankbaar gebruik maakte van uw politionele/juridische problemen om u aan te pakken naar aanleiding van een speech die u enige tijd daarvoor had gegeven; zo mocht u aan een examen niet deelnemen en werden er strenge voorwaarden gesteld voor uw verdere universitaire carrière. Sinds de dag waarop u niet aan het bovenvermelde examen mocht deelnemen zou de universiteit u en uw familie in dit verband verschillende keren gebeld hebben om uit te zoeken waar u zich bevindt. U ging er bovendien van uit dat inzake uw problemen de rechtbank en uw universiteit onder één hoedje speelden (CGVS I, p. 29). Gezien bovenstaande vaststelling dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan het feit dat er door de Iraanse autoriteiten een onderzoek omwille van blasfemie naar u wordt gevoerd, kan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de universiteit en de rechtbank nadat de bovenstaande zaak in verband met de muziek in uw wagen geseponeerd werd samenwerkten om u alsnog voor mortad te vervolgen.

Bijkomend kan er nog gewezen worden op het feit dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw problemen op de universiteit (i.e. verbod om deel te nemen aan een examen en een eventueel daaropvolgend ontslag op de universiteit) (CGVS II, p. 3 en p. 15). Tijdens uw gehoren gaf u aan te zullen proberen om uw toenmalige examenrooster op de kop te tikken (CGVS II, p. 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat u vooralsnog, hoewel er sinds uw tweede gehoor reeds verschillende maanden zijn verstreken, nagelaten heeft dergelijk document voor te leggen of aan het Commissariaat-generaal een plausibele verklaring te verstrekken voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan redelijkerwijs van een student verwacht worden dat hij op zijn minst een examenrooster van amper enkele maanden voor het gehoor te pakken zou kunnen krijgen.

Er kan verder nog gewezen worden op twee tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen in verband met uw schorsing op de universiteit. Zo verklaarde u bij uw eerste interview op het Commissariaat-generaal dat, toen u vaststelde dat u niet kon deelnemen aan een bepaald examen, u met professor A. (...) sprak van wie u te horen kreeg dat u uw examen niet mocht afleggen en die u de voorwaarden meedeelde die u moest respecteren om zich volgend semester te kunnen inschrijven; over andere professors of verantwoordelijken die u sprak in het kader van uw problemen op de universiteit zweeg u bij uw eerste gehoor in alle talen (CGVS I, p. 19; p. 24). Tijdens uw tweede interview verklaarde u echter dat, toen u vaststelde dat u niet kon deelnemen aan het examen, u sprak met één van de faculteitsdirecteurs, met name professor N. (...), die u, in het bijzijn van de andere faculteitsdirecteurs, onder wie professor A. (...), vertelde dat u niet aan het examen kon deelnemen en dat ze u daarop doorverwezen naar de decaan, H. H. (...), die u de inschrijvingsvoorwaarden vertelde (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u de eerste keer zei dat professor A. (...) u de voorwaarden vertelde, antwoordde u dat u eerst met de faculteitsdirecteurs, onder wie A. (...), sprak en dat u hierna naar de decaan werd verwezen (CGVS II, p. 14). Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u de eerste keer niet over de decaan sprak, stelde u dat u de voorwaarden toch van de decaan te horen kreeg (CGVS II, p. 14). Een loutere wijziging van uw eerdere verklaringen is geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Tijdens uw eerste interview stelde u verder heel duidelijk dat u niet kon deelnemen aan een bepaald examen, maar dat u zich het volgend semester wel kon inschrijven, zij het onder strenge voorwaarden (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede interview stelde u echter dat de decaan u zei dat u zich niet meer mocht inschrijven aan de universiteit (CGVS II, p. 13). Gewezen op het feit dat u eerder sprak over bepaalde voorwaarden en dat dit impliceert dat u zich in de toekomst wel nog kan inschrijven, stelde u dat enkel de voorwaarden werden uitgelegd maar dat er niet gezegd werd dat u ingeschreven zou worden (CGVS II, p. 13-14). Ook deze rechtvaardiging heft de tegenstrijdigheid niet op.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er evenmin nog enig geloof kan worden gehecht aan uw problemen op de universiteit en meer bepaald uw schorsing op de universiteit.

U verklaarde voorts politiek geïnspireerde posts te plaatsen op uw facebookprofiel die u onder meer van de website Sepidehdam haalt (CGVS I, p. 6, p. 16 en p. 17). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Op uw facebookprofiel staan weliswaar enkele kritische berichten over de Iraanse overheid. Uit uw verklaringen betreffende deze politieke berichten blijkt echter dat u voornamelijk berichten van de website Sepidehdam kopieert (CGVS I, p. 6). Het kopiëren van berichten van andere websites kan echter bezwaarlijk als een politieke activiteit met enige diepgang beschouwd worden, temeer daar uit uw verklaringen tevens duidelijk blijkt dat u nooit politieke affiliaties had of in een bepaalde beweging actief was (CGVS I, p. 5). U heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Wat er ook van zij, uit uw administratieve dossier blijkt dat u uw eigen naam op uw facebookprofiel niet gebruikt, maar dat u uw account onderhoudt onder de schuilnaam 'M.D. (...)'. Het is dan ook niet meteen duidelijk hoe de Iraanse autoriteiten het bestaan van uw account zouden kunnen achterhalen. Uit uw facebookprofiel waarop enkele politieke posts gepubliceerd werden kan dan ook geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Wat ten slotte uw verklaring betreft problemen te zullen kennen met de Iraanse overheid omdat u illegaal het land heeft verlaten (CGVS II, p. 23), kan gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs, onder wie voormalige asielzoekers, voor korte of lange tijd terugkeren naar Iran. In verreweg de meeste gevallen levert dergelijke terugkeer geen problemen op. Er zijn maar weinig gevallen gekend van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden na terugkeer naar Iran. Wel zijn de Iraanse autoriteiten sinds de presidentsverkiezingen van juni 2009 gevoeliger geworden voor zij die vanuit het buitenland propaganda voeren tegen het huidige regime in Iran. Tevens worden personen na een illegaal vertrek uit Iran bij terugkeer steeds ondervraagd op de luchthaven. Hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en men zal onderzoeken of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. U heeft in dit opzicht, zoals hierboven reeds is gebleken, geen

risicoprofiel. Een persoon die Iran illegaal verlaten heeft, maar voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, zal bij terugkeer hoogstens een boete krijgen voor het illegaal verlaten van Iran, hetgeen bezwaarlijk als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan beschouwd worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw shenasnameh, uw studentenkaart, uw rijbewijs, uw melikaart en de uittreksels van uw facebookaccount bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit, uw studies en uw contacten met het thuisfront, niets meer. Al uw overige documenten tonen enkel aan dat uw auto in beslag is genomen, dat u hierom ondervraagd werd en dat de zaak uiteindelijk geseponneerd werd. Zoals hierboven reeds opgemerkt werd, wordt hieraan niet meteen getwijfeld. Uit het feit dat er een onderzoek in dit verband tegen u werd gevoerd, waarbij u volgens uw verklaringen ook gedurende een nacht werd opgesloten, kan, gelet op de daaropvolgende seponering van het dossier, geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u na de seponering niet meteen de intentie had om Iran te ontvluchten (CGVS I, p. 28).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4, § 1 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 149 van de Grondwet en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet van toepassing is op beslissingen die worden opgenomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk in Iran omwille van geloofsafval (*'mortad'*) vervolgd wordt, maakt verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende opmerkingen.

Verzoekende partij meent vooreerst dat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten als geloofwaardig moeten worden beschouwd nu de door haar neergelegde documenten inzake haar problemen met de autoriteiten naar aanleiding van het spelen van ongepaste muziek in haar wagen, niet in twijfel worden getrokken.

Verder stelt verzoekende partij dat de appreciatie van verwerende partij als zou de door verzoekende partij geschetste gang van zaken elke logica missen, een louter subjectieve interpretatie betreft dewelke niet kan worden weerhouden. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een wetgevende commentaar van november 2010 (bijlage 3 bij het verzoekschrift) waaruit zou blijken dat een onderzoek in een zaak wordt opgestart door de procureur en het bijgevolg zeer goed mogelijk is dat de rechter pas ter zitting van de eerste zaak tegen verzoekende partij tot de vaststelling is gekomen dat zij zich ook schuldig gemaakt had aan geloofsafval en er derhalve een nieuwe zaak geopend diende te worden. Volgens verzoekende partij is het niet uitgesloten dat de rechter op een terechtzitting pas instructies geeft aan de procureur om alsnog zulk een onderzoek te openen. Door verwerende partij wordt geen enkele objectieve informatie voorgelegd waaruit zou blijken dat een dergelijke werkwijze niet mogelijk zou zijn. Volgens verzoekende partij bestaat de mogelijkheid nochtans voor verwerende partij om hiernaar verder onderzoek te voeren.

Voorts tracht verzoekende partij haar verklaringen inzake het opstarten van de tweede rechtszaak te kaderen door te benadrukken dat zij geen jurist is en dan ook niet het verschil kent tussen een vonnis, een vonnis bij verstek, een bevel of een uitspraak.

Daarnaast betoogt verzoekende partij dat haar geenszins een gedesinteresseerde houding ten laste kan worden gelegd. Verzoekende partij erkent dat zij inderdaad verklaard heeft dat zij niet wist of het tot een rechtszaak was gekomen of dat er een vonnis bij verstek geveld werd. Evenwel veronderstelt zij met redelijk grote zekerheid dat dit niet het geval is, daar deze zaak nog steeds in het stadium van het onderzoek zat. Ook op het Commissariaat-generaal heeft zij duidelijk verklaard dat zij niet officieel in beschuldiging gesteld is omdat ze haar niet te pakken konden krijgen. Gezien de zaak inzake geloofsafval zich bij haar vlucht uit Iran nog in het stadium van het onderzoek bevond, het onderzoek nog niet gevoerd is kunnen worden gezien haar vlucht uit Iran en het nog niet tot een rechtszaak is gekomen, heeft verzoekende partij dan ook geen bewijsstukken van deze zaak. Waar verwerende partij overigens opmerkt dat verzoekende partij geen navraag heeft gedaan of het intussen al tot een rechtszaak is gekomen en of er intussen al dan niet al een vonnis bij verstek werd geveld en dat zij niet wist waarom zij hierover aan haar in Iran achtergebleven entourage geen vragen gesteld heeft, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat zij zelf geen vragen heeft gesteld omdat haar familie

haar het verteld zou hebben indien er nieuwe ontwikkelingen zouden zijn geweest in haar zaak. Dit heeft zij ook zo verklaard tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal.

Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat bij de beoordeling van haar asielaanvraag rekening dient gehouden te worden met haar specifiek profiel, meer bepaald met het gegeven dat zij reeds in het verleden het voorwerp uitmaakte van een vervolging en bijgevolg traumatische ervaringen heeft opgelopen. Verzoekende partij verwijst hieromtrent naar een advies van het UNHCR (bijlage 4 bij het verzoekschrift) waarin deze vraagt dat men bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de feiten rekening houdt met de kwetsbaarheid alsook met het specifieke profiel wanneer het gaat om ongeletterde, analfabete personen die een zeer zwakke scholingsgraad hebben. Verzoekende partij verwijst hierbij tevens naar artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat bepaalt dat de *protection officer* rekening moet houden met de specifieke omstandigheden in hoofde van de asielzoeker, meer in het bijzonder met de omstandigheid dat hij of zij behoort tot een kwetsbare groep, het individueel statuut en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip zoals factoren in het verleden, het geslacht en de leeftijd. Dat verwerende partij met deze zaken rekening heeft gehouden, blijkt geenszins uit de bestreden beslissing.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat door verwerende partij betreffende de door verzoekende partij neergelegde politionele en juridische stukken terecht werd gemotiveerd dat uit deze documenten hoogstens blijkt dat er inderdaad tegen haar door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van ongepaste muziek in haar wagen op 30 juli 2013 een onderzoek werd gevoerd, maar dat echter uit deze documenten ook blijkt dat de zaak tegen verzoekende partij zonder meer werd geseponeerd en dat zij haar wagen, die op 30 juli 2013 in beslag werd genomen, na het betalen van de administratieve kosten en meer bepaald de kosten van de parking waar haar inbeslaggenomen wagen geparkeerd stond (87 000 toman) terugkreeg, hetgeen niet beschouwd kan worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze documenten staven evenwel op generlei wijze de bewering van verzoekende partij dat zij heden door de Iraanse autoriteiten wegens godslastering of geloofsafval vervolgd zou worden. Verzoekende partij legt daarentegen geen enkel begin van bewijs neer van een dergelijk onderzoek dat tegen haar zou zijn ingesteld.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij in verband met haar bewering door de Iraanse autoriteiten te worden vervolgd wegens godslastering en geloofsafval geenszins overtuigen. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal dat zij nauwelijks enige informatie heeft over de door haar beweerde rechtszaak. Zij wist niet in welk stadium deze rechtszaak zich zou bevinden en of er al een uitspraak was gevelde. Wanneer haar tijdens haar gehoor gevraagd werd waarom zij zich hierover niet geïnformeerd heeft bij haar ouders met wie zij nog op regelmatige basis contact heeft, komt zij niet verder dan te stellen dat haar ouders haar wel iets zouden vertellen moest er enige ontwikkeling zijn (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2014, p. 21). Dergelijke passieve houding getuigt niet van veel ernst en valt allesbehalve te rijmen met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad merkt desbetreffend op dat van asielzoekers in alle redelijkheid mag worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen ondernemen om te informeren hoe hun persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in hun land van herkomst. De opmerking van verzoekende partij dat zij niet juridisch geschoold is doet geen enkele afbreuk aan voormelde verwachting zich te informeren, daar verzoekende partij niet juridisch geschoold hoeft te zijn om zich bij haar entourage in haar land van herkomst te informeren naar de actuele stand van zaken inzake haar problemen. Nalaten zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen in haar land van herkomst, wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verder is de Raad van oordeel dat indien verzoekende partij reeds tijdens het onderzoek naar aanleiding van (ongepaste) muziek in haar wagen op 30 juli 2013 blasfemische uitspraken zou hebben geuit, er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat deze beschuldiging mee zou worden opgenomen in de oorspronkelijke aanklacht vanwege de morele ordediensten. De uitleg dat dit pas nadien zou zijn opgemerkt door de rechter en zodoende voor een nieuwe aanklacht zorgde, houdt geen steek. Het is totaal onlogisch dat de Iraanse autoriteiten enerzijds de zaak naar aanleiding van de ongepaste muziek in haar wagen zouden seponeren en haar wagen zonder meer terugbezorgden en anderzijds naar aanleiding van de blasfemische uitspraken die verzoekende partij gedaan zou hebben tijdens dit onderzoek naar de muziek in haar wagen een totaal nieuw onderzoek, waarbij zij zelfs de doodstraf riskeerde, tegen verzoekende partij zouden beginnen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij geen bewijsstukken heeft van deze zaak daar de zaak inzake geloofsafval zich bij haar vlucht uit Iran nog in het stadium van het onderzoek bevond en het onderzoek

nog niet gevoerd is kunnen worden gezien haar vlucht uit Iran, waardoor het bijgevolg nog niet tot een rechtszaak is gekomen, merkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij deze stukken zou neerleggen die vooralsnog niet zouden bestaan. Wel kan van verzoekende partij terecht worden verwacht dat zij coherente en plausibele verklaringen hieromtrent zou afleggen, *quod non in casu*. Verzoekende partij komt immers niet verder dan het afleggen van onlogische en weinig overtuigende verklaringen en het verwijzen naar een eerdere strafrechtelijke procedure, hetgeen geenszins volstaat teneinde haar bewering door de Iraanse autoriteiten te worden vervolgd wegens godslastering en geloofsafval aannemelijk te maken.

Gezien verzoekende partij op generlei wijze de door haar voorgehouden vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens godslastering en geloofsafval aannemelijk heeft weten maken en gezien de zaak tegen verzoekende partij naar aanleiding van ongepaste muziek in haar wagen op 30 juli 2013 zonder meer werd geseponeerd en verzoekende partij haar wagen, die op 30 juli 2013 in beslag werd genomen, na het betalen van de administratieve kosten terugkreeg, hetgeen niet beschouwd kan worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, toont verzoekende partij niet aan dat zij reeds in het verleden het voorwerp uitmaakte van een vervolging en dat zij bijgevolg traumatische ervaringen heeft opgelopen waarmee rekening zou gehouden moeten worden. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij over een kwetsbaar profiel zou beschikken waarvan sprake in het door haar aangebrachte advies van het UNHCR en in artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gelet op de verklaringen van verzoekende partij inzake haar opleiding, kan allesbehalve worden besloten dat zij ongeletterd is of een zeer zwakke scholingsgraad bezit.

2.2.7.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen op haar universiteit en meer bepaald aan haar schorsing op de universiteit, merkt verzoekende partij volgende zaken in haar verzoekschrift.

Omtrent de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegde van haar problemen op de universiteit, terwijl zij tijdens haar gehoren nochtans aangaf te zullen proberen haar toenmalige examenrooster op de kop te tikken, stelt verzoekende partij zeer verwonderd te zijn over deze bewering daar zij aan haar maatschappelijk assistent van het OCMW gevraagd had om haar examenrooster over te maken aan verwerende partij. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een kopie van dit examenrooster en een vertaling ervan naar het Frans (bijlage 5). Derhalve legt zij wel degelijk een begin van bewijs neer omtrent haar problemen op de universiteit. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota "*2 attesten van de universiteit + vertaling*" neer. In de aanvullende nota wordt gesteld dat verzoekende partij deze documenten verkregen heeft via haar vader, dat zij enkel een kopie kon verkrijgen daar zij zich voor de originelen in persoon diende aan te bieden en dat deze documenten het ontslag van verzoekende partij op haar universiteit aantonen.

In verband met de twee door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, legt verzoekende partij uit dat, toen zij geconfronteerd werd met de onmogelijkheid om haar examen af te leggen, het de professoren A. en N. waren die haar te woord stonden, terwijl de andere faculteitsdirecteuren wel aanwezig waren, doch niet met verzoekende partij spraken. De professoren A. en N. deelden haar mee dat zij niet kon deelnemen aan het examen en legden haar tevens de formele voorwaarden uit voor de inschrijving voor het volgende semester. Gezien zij evenwel niet akkoord kon gaan met deze opgelegde voorwaarden, was het voor haar reeds op dat moment duidelijk dat zij zich niet meer zou kunnen inschrijven. De professoren A. en N. verwezen haar vervolgens door naar de decaan, die haar exact dezelfde boodschap meegaf, namelijk dat zij niet kon deelnemen aan het examen en de voorwaarden waaronder zij zich opnieuw zou kunnen inschrijven voor het volgende semester. Volgens verzoekende partij zijn de beweerde tegenstrijdigheden louter het gevolg van het feit dat zij tijdens haar eerste gehoor niet in detail is getreden omtrent deze feiten en er evenmin aan haar verdere vragen hieromtrent werden gesteld. Tijdens haar tweede gehoor heeft zij hierover daarentegen wel in detail kunnen vertellen. Ten slotte onderstreept verzoekende partij dat zij reeds bij haar eerste gehoor duidelijk heeft gemaakt dat haar universiteit haar definitief weg wilde en dat het geenszins een tijdelijke uitsluiting van een examen betrof met de mogelijkheid om zich opnieuw in te schrijven voor het volgende semester. De aan haar opgelegde voorwaarden waren dermate strikt dat verzoekende partij hieraan niet kon voldoen, hetgeen op indirecte wijze neerkomt op een weigering van herinschrijving aan de universiteit, doch middels het geven van de illusie dat herinschrijving wel mogelijk is.

2.2.7.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekende partij dat zij aan haar sociaal assistent van het OCMW gevraagd had om haar examenrooster over te maken aan verwerende partij

een blote bewering betreft die op generlei wijze met enig concreet bewijs wordt gestaafd. Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde kopie van haar examenrooster en de ter terechtzitting neergelegde kopieën van twee attesten van haar universiteit merkt de Raad vooreerst op dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad benadrukt daarenboven dat in de mate dat bijgebrachte stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging toe, de Raad met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging neemt. Ten slotte kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Verder is de Raad van oordeel dat de argumenten van verzoekende partij inzake de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen in verband met haar schorsing op de universiteit, geenszins kunnen overtuigen. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De uitleg van verzoekende partij dat zij tijdens haar eerste gehoor niet in detail is getreden omtrent deze feiten volstaat dan ook allesbehalve teneinde de verschillen in haar opeenvolgende verklaringen te vergoelijken. Het doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaas dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij nochtans vrij kon vertellen over deze feiten, met geen woord repte over andere professors of verantwoordelijken die zij sprak in het kader van haar problemen op de universiteit en enkel aangaf met professor A. te hebben gesproken en evenmin over de decaan sprak waarmee zij een onderhoud zou hebben gehad. Verder stelt de Raad vast dat de uitleg van verzoekende partij dat zij reeds bij haar eerste gehoor duidelijk heeft gemaakt dat de universiteit haar definitief weg wilde en dat het geenszins een tijdelijke uitsluiting van een examen betrof met de mogelijkheid om zich opnieuw in te schrijven voor het volgende semester, gezien het opleggen van dermate strikte voorwaarden – waaraan verzoekende partij onmogelijk kon voldoen – op indirecte wijze neerkomt op een weigering van herinschrijving aan de universiteit, een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers gaf verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor duidelijk aan dat het wel degelijk mogelijk was om zich opnieuw in te schrijven aan de universiteit, weliswaar mits het naleven van bepaalde strenge voorwaarden (*“Ze zeiden gewoon dat het dit semester niet ging, maar dat ik me volgend semester tegen strenge voorwaarden moest inschrijven.”* (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 26/02/2014, p. 19)). Tijdens haar tweede verhoor verklaart verzoekende partij daarentegen het volgende:

“- Wat “besloot” de unief eigenlijk: u simpelweg de toegang tot een examen weigeren, uw studie tijdelijk stopzetten of u echt buitengezet dat u niet meer moest terugkomen?

De directeur van de faculteit zei dat ik niet meer mocht deelnemen aan de examens, en dat ik naar de decaan moest gaan, en die zei dat ik niet meer mocht ingeschreven worden aan de unief.

- U spreekt toch over bepaalde voorwaarden waar u moest aan voldoen, dat betekent toch dat u mocht verder doen?

Ze hebben alleen die voorwaarden uitgelegd, ze zeiden niet dat me ze zouden inschrijven.

(...)

- U mocht zich wel opnieuw inschrijven, zij het onder strenge voorwaarden?

Nee, ze zeiden niet dat ze me zouden inschrijven, nadat ze de voorwaarden zeiden. (...)” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12 mei 2014, p. 13-14). Deze tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij ondermijnen op ernstige wijze de door haar beweerde problemen op haar universiteit.

2.2.8.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat uit het Facebookprofiel van verzoekende partij waarop enkele politieke posts gepubliceerd werden geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid, merkt verzoekende partij op dat zij haar Facebookaccount reeds aangemaakt heeft in Iran onder haar eigen naam en pas bij haar aankomst in

België haar naam veranderd heeft naar een schuilnaam. Het is dan ook zeer plausibel dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar werkelijke identiteit. Uit de politiek getinte bijdragen op haar Facebookprofiel blijkt verder dat verzoekende partij nood heeft aan het uitdrukken van haar politieke opinie, die als dissident wordt beschouwd door de Iraanse autoriteiten, zelfs indien het voornamelijk gaat over het kopiëren, van berichten van een reeds bestaande website. Dit doet immers geen enkele afbreuk aan het feit dat verzoekende partij deze opinie tot uiting brengt en aan zichzelf toeschrijft. De motivering van verwerende partij hieromtrent betreft een geheel subjectieve appreciatie dewelke niet noodzakelijk gelijk is aan de appreciatie door de Iraanse autoriteiten. Bovendien meent verzoekende partij dat van haar niet verwacht kan worden dat zij deze politiek getinte bijdragen op haar Facebookprofiel zou verwijderen, daar het gaat om een uitoefening van fundamentele rechten en vrijheden.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij deze (veelal gekopieerde) berichten pas is beginnen te posten na haar komst naar België en de vaststelling dat zij bovendien zelf tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft geen gefundeerde politieke activiteiten te hebben gehad (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 26/02/2014, p. 5) erop wijzen dat het door verzoekende partij voorgehouden politieke activisme een opportunistisch karakter heeft. Gelet op het opportunistisch karakter van de door verzoekende partij geplaatste berichten, kunnen deze berichten dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als de uiting van een gedragen politieke overtuiging. Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran deze politiek getinte bijdragen van haar Facebookaccount te verwijderen. In hoofde van verzoekende partij kan het verwijderen van deze boodschappen dan ook niet aanzien worden als het verhinderen van het uiten van een politieke overtuiging. Verder betreft de bewering van verzoekende partij dat zij haar Facebookaccount reeds aangemaakt heeft in Iran onder haar eigen naam en pas bij haar aankomst in België haar naam veranderd heeft naar een schuilnaam een blote bewering daar deze niet met enig objectief bewijs wordt onderbouwd. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij dan ook bij dat uit het Facebookprofiel van verzoekende partij waarop enkele politieke posts gepubliceerd werden geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden.

2.2.9.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt problemen te zullen kennen met de Iraanse overheid omdat zij illegaal het land heeft verlaten, wijst verzoekende partij erop dat Iraniërs na een illegaal vertrek uit Iran steeds worden ondervraagd op de luchthaven, waarbij hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en onderzocht wordt of de persoon in kwestie activiteiten tegen het regime heeft ondernomen in het buitenland. Gezien verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek naar geloofsafval en reeds blijkt gegeven heeft van dissidente politieke opinies tijdens een vrije tribune op haar universiteit – waarvan de Iraanse autoriteiten reeds op de hoogte zijn – zal zij wel degelijk beschouwd worden als een opposant van het regime.

2.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de "*Subject Related Briefing: Iran – Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*" van 20 maart 2013 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs, waaronder voormalige asielzoekers, voor korte of lange tijd terugkeren naar Iran. In verreweg de meeste gevallen levert dergelijke terugkeer geen problemen op. Er zijn maar weinig gevallen gekend van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden na terugkeer naar Iran. Wel zijn de Iraanse autoriteiten sinds de presidentsverkiezingen van juni 2009 gevoeliger geworden voor zij die vanuit het buitenland propaganda voeren tegen het huidige regime in Iran. Tevens worden personen na een illegaal vertrek uit Iran bij terugkeer steeds ondervraagd op de luchthaven. Hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en men zal onderzoeken of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. Een persoon die Iran illegaal verlaten heeft, maar voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, zal bij terugkeer enkel een boete krijgen voor het illegaal verlaten van Iran.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk aan het risicoprofiel beantwoordt waarvan sprake in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie gezien zij reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek naar geloofsafval en reeds blijkt gegeven heeft van dissidente politieke opinies tijdens een vrije tribune op haar universiteit, benadrukt de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij haar terugkeer naar Iran door de Iraanse autoriteiten zal worden beschouwd als een opposant van het regime en dat zij zou beantwoorden aan het risicoprofiel waarvan sprake in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.2.10. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 26 februari 2014 en 12 mei 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.11. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, daar het feit dat verzoekende partij in het verleden het voorwerp uitmaakte van een strafrechtelijke procedure, die zonder gevolgen geseponeerd werd, geen vorm van vervolging of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming uitmaakt en daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan de overige problemen die verzoekende partij zou hebben gekend in haar land van herkomst. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT